

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Ioannis d'Almeida virtus. n. 42.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

niaſque ipſiſque laicis addiderit animos ad quantamcunque prius experien-
dam fortunam quam vt Sacramentorum caterorumque adiumentorum
ad fidem conſeruandam adiumentis careant, dubitandum non arbitrantur
quin idem qui capit, ad congruentem iſtis finem tantum opus perducturus
ſit: Creſcentibus enim malis creſcunt animi; & quantumcunque graues rogen-
tur leges, vel vim ſuam nunquam fortiuntur, vel cum die flaccſcunt. Ex fu-
cato etiam illo ordine clericorum, quem ad ſpeciem quandam & imitationem
dignitatis Majoritatisque Eccleſiaſticae, & ad ſectam ſuam coactione quaſi
Canonica firmandam, retinuerant hæretici, Dei iuſto iudicio vnâ cum Capi-
te intercilo non immerito augurantur, omnem illam, quæ nuper facta eſt,
rerum mirandam conuerſionem, non ad reſtituendam ſed ad abolendam
cum tempore hæreſim pertinere. Sic enim Iudæorum Religiones conuſo
Pontificum ordine paulatim extinctæ ſunt; & iſthic ipſo tædio multiplica-
tarum ſectarum ad vnâ veram fidem præparantur animi: In qua dum hæ-
retici Catholicorum admirantur ſuſpiciuntque conſtantiam, concordiam,
alacritatem, ſenſim molliuntur quæ olim ferociôres erant mentes, & quem
nè fortunis excidant verentur recipere venerantur cultum, & parem ſibi op-
tant perſeuerantiam. Noſtrum *non eſt noſſe tempora vel momenta* Act. 1. 7.
quæ Pater poſuit in ſua poteſtate, ſed expectare miſericordē & potentem
manum Dei, qui vt olim Iſraeliticum populum tranſiit illæſum per mare
rubrum, & per plures viarum amfractus induxit in promiſſam Patribus terram
nos etiam benigno reſpiciet oculo, & poſt ſudores multorum & ſanguinem,
ſuſcitabit ſuper nos verbum bonum, vt congreget nos de vniuerſis gentibus, Hier. 29.
& de cunctis locis ad quæ expulit nos; & dabit Paſtores iuxta cor ſuum qui 10.
paſcent nos ſcientia & doctrina, & c. 3. 15.
quique non minori ardore animi, induſtria,
ac vigilan-
tia in aperto diſcurrent ad reducendas à recto tramite deuiantes
oues, quàm qui in occulto tot annis, miran-
tè conſtantia, latere ad conſer-
uandas. Paſtores inquam, qualem de gente noſtra, hac ipſa noſtra ære,
dedit colligendis in altero orbe poſitis *Braſilia* populis, *Ioannem de Almeida*,
cuius vita (idiomate Luſitanico edita in lucem) quanquam admiranda po-
tius in multis quàm ab vnoquoque imitanda, cum per hos dies, quibus iſta
ſcribitur & parauit prælo, in manus inciderit, ſeruiet documento, & Deum
quos vult, & quando vult, & quomodo vult, eligere in vineam ſuam Ope-
rarios; & corde ſincero illi ſeruientes nira poſſe & magna in carne fragili præ-
ſtare tum ad ſeipſos omni virtutum genere locupletandos, tum ad Dei glo-
riam in proximorum ſalute procuranda amplificandam, *Domino cooperante,* Marci vlti-
& ſermonem confirmante ſequentibus ſignis. mo.

XXXXII. *Simon Vaſconcellus*, Prouincialis *Braſiliae*, qui ſe huius *Ioannis* Vaſconcel-
proſitetur quondam fuiſſe locum, amicum intimū, & Superiorem, ex vſu fami-
liari, ex aduerſarijs poſt mortem repertis indicibulq; actionū, ex Autheticis
iuratiſq; testimonijs, narrat, regnante in Anglia *Elizabetha*, Londini natū, Gen-
tilio

Lib. 1. c. 3. n. 4. titilio nomine dictū fuisse *Mada* (seu potius *Meaad*) quod deinde à vocis similitudine in *Almeidam* mutatus est: Parentes habuisse Catholicos. His (vt existimatur) volentibus transuectus *Vianam* (Lusitaniæ celebre emporiū) & inter liberos Benedicti de Rocha ab anno ætatis decimo ad decimum septimum piè educatus, cum eodem Pernambuco Brasiliæ nauigauit. Isthic, Deo piam animam ad magna disponente, studia humanitatis præferens mercaturæ, in scholis Societatis vna cum literis hausit desiderium eidem se adiungendi socium, & quarto post anno admittus est. Erat is annus seculi quingentesimus nonagesimus secundus, ætatis ipsius vigesimus primus. Quanti semper fecerit seruatum se fuisse in illum diem explicatius dici non potest quàm ipsiusmet verbis desumptis ex Meditatione quam inscripsit de Beneficijs, cui hunc præ-

Admitti ur.
in SOCIETA-
tem &
quanti id
fecerit.

Lib. 3. c. 12

fixit titulum. " Meditatio de beneficijs quæ in me valdè singulariter supra
" omnes qui sunt aut futuri sunt homines contulit Deus Dñs noster, nomina-
" tim de altissimo Beneficio vocationis, in quo, quod ad me attinet, includun-
" tur multa & magna beneficia, de quibus debeo sæpe & serio cogitare, ex to-
" ta anima, intellectu, memoria, voluntate, petendo à Deo gratiam & affe-
" ctum ad illud agnoscendum, & æstimandum, & gratias agendum diuinæ
" suæ Maiestati, & Magnificentiæ sicut debeo.) Pergit deinde ponere præam-
" bula & puncta in hunc modum. Primò. Ponere mihi debeo an-
" te oculos totum cursum vocationis meæ, & meminisse principiorum, me-
" diorum, & circumstantiarum quomodo ab vsque Angliæ, & ciuitate Londi-
" nensi, ex medio Hæresum, eo tempore quo maximè ardebant, vocatus fue-
" rim, in ætate etiam in qua nihil sciebam siue boni siue mali, ab homine ab-
" ductus quem non noueram, neque vnquam videram, cum essem solus, &
" Patens abesset domo: impedimentum quod habui cum suggereretur vt non
" irem: & ego nihil curans secutus sum illum qui me abduxit Vianam vsque,
" ac deinde Pernambuco in Brasilia; Atque Pernambuco vsque ad primum
" motum interiorem Dei mei ad amplectendam hanc Sanctissimam, charam,
" & dilectam Societatem, quam ego tam parum sum meritis.

" Memoria reperam simul cum isto Beneficio, mala multa ex quibus eri-
" puit me Deus, illa præsertim in quibus omnino periissem; videlicet, quando
" nauigando in Brasiliam cecidi ex prora nauis in mare: Secundò, quando au-
" dus comedendi ficus, cadens ex summitate arboris mansi sine loquela tan-
" quam mortuus: tertio, in Recife Pernambuci, vbi ludentem in littore vi-
" dantes fluctus me deuoluerunt in mare, nemine vidente, nemine præsentè
" qui opitularetur: quarto, quando Indus quidam ebrius à vino, robustus &
" neruosus, comminuisset mihi haud dubiè caput fuisse quem totis viribus li-
" brabat; & Deus Dominus noster me seruauit: quinto, ab homine etiam qui
" me ense nudo insequeretur.

" Considerabo igitur magnitudinem beneficij, & quanti debeam illud
" facere, recolendo omnia bona quæ venerunt mihi pariter cum illo, consue-
" tudinem cum iustis & Sanctis, quietem non solum animæ, sed etiam corpo-
" ris, &

ris, & præcipuè tranquillitatem Conscientiæ: Et quod plerique, aut fere omnes qui hoc modo vocantur à Deo, æternam consequuntur salutem, cum talis vocatio numeretur inter signa Prædestinationis; Id quod ingentis est consolationis, non possum tamen mihi promittere securitatem, quia si non correspondero vocationi, non solum peribit mihi omnis fructus, sed seruiet maiori condemnationi, sicut Iudæ; vnde concipiam magnum timorem; quoniam quo status est altior eo casus est grauior. Perperidam etiam quàm casus sit facilis, quando ex tepiditate quacunque & incuria incipit quis indignus fieri, sicut lactæ literæ & Sancti nos docent: quapropter valde necessarium est non negligere paruos defectus, sed eos cauere & deslere tanquam si eilent magni.

Merito autem Christus Dominus in Euangelio vocat hoc genus beneficij *Centuplum*; verissimum enim est quod pro quacunque re bona quam relinquimus in mundo, recipimus in Religione aliam quæ valet *Centuplum* & amplius. Quæcunque consolatio spiritalis quam largiri solet Deus infimis suis seruis dici potest *Centuplum* & amplius, vti experientia discimus; quanto magis magni illi motus quos Deus magnis suis seruis communicat. Haud dubiè tam magni sunt pretij, vt dicere possint, cum Sancto Xauerio, videri Deum refundere velle in hac vita integram solutionem. Vocat præterea Christus hoc donum *Theaurum absconditum*; sicut enim is qui habet Theaurum absconditum est tam diues vt non sciat quantum habeat, ita omnes qui sumus Religiosi sumus tam diuites vt non sciamus quantas habemus diuitias, & vt sciamus opus est gratia particulari.

XXXXIII. Hæc meditabatur, hæc recolebat sapiens pius iuuenis, & magno cum ardore reddebat gratias Deo, non lingua solum & affectu, sed opere multo magis & industria ad virtutes solidas consequendas; præcipuo verò studio ferebatur ad rerum diuinarum Contemplationem, & sui ipsius perfectissimam mortificationem & contemptum; quibus in duobus tantum profecisse visus est vt antiquis deserti incolis compararetur, præsertim postquam absoluto primo Tyrocini anno, à statione Omnium Sanctorum translatus ad Ciuitatem cui nomen à S. Spiritu *Iosephum Anchietam* sortitus est Magistrum, (illorum temporum nouum *Thaumaturgum*) in cuius mores nolter *Almeida* penitus transisse visus est: Omne tempus quod supererat Actioni impendebat Contemplationi, ieiuniorum, vigiliarum, flagellorum, ciliciorum, ceterarumque asperitatum nunquam satur, siue comitaretur ^{Vivendi} ^{modus au-} ^{sterus.} ^{L. 3. c. 7.} ^{n. 5.} ^{gum} ^{ff} tres in cicurandis Barbaris per solitudines & inaccessos recessus laborantes, siue confecto Tyrocini tempore studijs incumberet quibus ad sacros Ordines parabatur, siue cum Sacerdos anno sexcentesimo secundo & sequentibus per desertas regiones ipse discurreret ignotis populis ad humanitatem reuocandis & imbuendis. Itinera peragebat semper pedes, & per quantauis aspera non se committebat gestandum (pro more Gentis) in reti; acciditque cum ad pa-